

## ODSOTNOST

Gabriela  
Mistral  
1889–1957, Čile

Od tebe, telo moje, odteka kaplja za kapljo.  
Moj obraz odhaja v nemem olju;  
moje roke v živem srebru,  
moje noge v dveh prašnih časih.

Vse odhaja od tebe, vse odhaja od nas!  
Odhaja moj glas, ki te je spreminjal  
v zvon, nem za vsakega razen za naju.  
Odhajajo moje kretnje, ki so se zapredale  
pred tvojimi očmi kot tkalski čolniček.  
Odhaja moj pogled, ki je brez moči,  
ko te gleda, brest in smreka.

Odhajam od tebe s tvojim vzdihom,  
kot vlaga hlapim iz tvojega telesa.  
Odhajam od tebe v budnosti in v snu.  
V tvojem zvestem spominu že izginevam  
in v tvojem spominu sem že kot tisti,  
ki se niso rodili na poljih in dobravah.

Če bi bila kri, bi krožila v dlaneh  
tvojega dela, v tvojih ustih iz mošta.  
Če bi bila tvoje drobovje, bi izgorela  
v tvojih korakih, ki jih ne slišim več,  
v tvoji strasti, ki lomi noč  
kot bes osamljenega morja.

Vse odhaja od tebe, vse odhaja od nas!

## VEČNE KOCKE

César  
Vallejo  
1892–1938, Peru

Bog moj, objokujem bitje, ki ga živim;  
boli me, ker sem jedel tvoj kruh;  
toda to ubogo misleče blato  
ni skorja, ki je zrasla na tvojem boku:  
ti nimaš Marij, ki odhajajo.

Bog moj, če bi bil ti človek,  
bi danes znal biti človek;  
a tebi je bilo vedno dobro,

nimaš srca za svoje stvarstvo.  
In človeka boli namesto tebe: Bog je on!

Danes, ko gore sveče v mojih zakletih očeh,  
kot gore v očeh obsojenca,  
Bog moj, boš zbral vse svoje moči  
in bova metala to staro kocko . . .  
Morda, o, igralec! ko bova igrala  
za usodo vsega sveta,  
pridejo na dan otekle oči Smrti,  
kot dva pogrebna asa iz blata.

Bog moj, v tej gluhi temni noči,  
saj ne moreš igrati, kajti ta Zemlja  
je nekakšna kocka, že oglodana in že okrogla  
zaradi silnega in slepega kroženja,  
ki se ne more ustaviti nikjer drugje kot  
v neki praznini,  
v praznini neskončne grobnice.

#### DAN NERAZLOŽLJIVEGA VESELJA

Juana  
Ibarbourou  
1895–1979, Urugvaj

V rdečem čolnu opoldneva  
sem prišla na otok Nerazložljivega veselja.  
Kruh ima okus po sadju; med so pomešali  
z znano svežino vode.

In potem – o, sonce! – indijanski veslač,  
ti me boš, v mraku, popeljal po reki  
tja do obale, kjer noč odpira  
krošnje svojih drhtečih vrb.

Tvoja puščica bo zadela mojo dlan.  
Dvignila jo bom v zrak kot gorečo rokavico,  
ko bom šla mimo s šumom polnoči.

V mojem srcu bo zveneča trobenta iz bron  
pustila vzklik zmage in polnosti.  
Dospela bom na vrh novega jutra  
s čudežnim občutkom, da sem spala  
z glavo, naslonjeno na kolena svetlobe.